

Φεστιβάλ Παιδείας 2018 - Εκφραστική Ανάγνωση

Τι είναι αγάπη;

Αγάπη είναι να μην κουράζεσαι. Να μην κουράζεσαι να κάνεις, να μην κουράζεσαι να λες. Αγάπη είναι να μην ακούς, να μη σκέφτεσαι, να μην αξιολογείς. Αγάπη είναι να συνεχίζεις να βλέπεις την αγαπημένη σου εικόνα, ακόμα και όταν όλα γύρω σου καταρρέουν. Να βλέπεις το φως πίσω από τα σύννεφα. Αγάπη είναι να ξετρυπώνεις την πιο απίστευτη λεπτομέρεια και την αγκαλιάζεις. Και να μην την αφήνεις, να την κάνεις ένα με το είναι σου – τόσο πολύ ώστε στο τέλος να μη θυμάσαι καν τη στιγμή που την πρόσεξες. Να είναι σα να υπήρχε από την αρχή του κόσμου.

Δεν υπάρχει ο σωστός χρόνος για την αγάπη, δεν υπάρχει ο λάθος. Δεν υπάρχει το νωρίς, δεν υπάρχει το αργά. Έχει το δικό της χρονοδιάγραμμα – εσύ μόνο υποκλίνεσαι στο συναίσθημα που σε κατακλύζει και το ακολουθείς. Μπορείς να αγαπάς τα πάντα. Η αγάπη δεν ξεχωρίζει, δεν έχει προορισμό. Αγαπάς κόντρα στους άλλους, κόντρα στη λογική που σου επιβάλλεται. Μη το περδεύεις – δε μιλάω μόνο για σχέσεις.

Μπορεί να αγαπήσεις μια στιγμή. Μία μόνο στιγμή, ένα δευτερόλεπτο που εύχεσαι να κρατούσε για πάντα. Εκείνο το δευτερόλεπτο που έρχεται και σε αρπάζει και σε πάει ψηλά, σε ένα ζεστό μέρος. Το αισθάνεσαι στο σώμα σου, σε ποτίζει. Μπορεί να αγαπήσεις μια μουσική. Μια μόνο μουσική, εκείνη που θα σε ταξιδέψει, θα σου θυμίσει, θα σε πάει κάπου αλλού και την ύστατη στιγμή, θα σε σώσει. Είναι η δική σου μουσική, η επένδυση των στιγμών σου.

Μπορεί να αγαπήσεις μια δουλειά. Εκείνη τη δουλειά που όλοι σου λένε ότι είναι λάθος, ότι δε σου αξίζει. Εκείνη τη δουλειά που σε εξουθενώνει, σε αδειάζει από πάνω μέχρι κάτω αλλά εσύ αισθάνεσαι ο πιο τυχερός άνθρωπος στον κόσμο που την κάνεις, γιατί την αγαπάς. Της αφιερώνεις μια ολόκληρη ζωή και δεν μετανιώνεις ούτε για μια στιγμή.

Μπορεί να αγαπήσεις μια εικόνα – εκείνη την εικόνα που όταν την έζησες έκλεισες και άνοιξες τα μάτια γρήγορα, για να την αποθηκεύσεις για πάντα. Την εικόνα που φυλάς προσεκτικά, την εικόνα στην οποία ανατρέχεις, όταν νιώθεις μόνος. Μπορείς να αγαπήσεις μια φωτογραφία: Εκείνη που κοιτάς ξανά και ξανά και ποτέ ο χρόνος δε τη φθείρει. Και θυμάσαι κάθε λεπτομέρεια που συνδέεται με αυτή: Πότε, πώς, τι ένιωσες, πώς ευθυγραμμίστηκε όλο το σύμπαν πάνω σε ένα και μοναδικό «κλικ».

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας τον γνώρισες για λίγο. Και ας μην πρόλαβες να του πεις ότι ήθελες να έμενε δίπλα σου για πάντα. Ότι σε μια στιγμή αποφάσισες έτσι, παράλογα και επιπόλαια ίσως, ότι θέλεις να του κρατήσεις το χέρι και να μην το αφήσεις ποτέ ξανά. Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας έχει όλα τα κακά του κόσμου. Και ας είναι χιλιόμετρα μακριά, χαμένος. Και ας σου σπάει τα νεύρα. Και ας σου λένε όλοι ότι απλά δεν είναι ο σωστός. Να κλείνεις τα αυτιά σου στο σύμπαν και να τραγουδάς παράφωνα μέσα στη δική σου σιωπή. Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και ας είναι μακριά και ας σου λείπει κάθε στιγμή που πέρασες μαζί του αλλά πλέον δεν μπορείς να του το πεις. Συνεχίζεις να τον αγαπάς. Τον συγχωρείς που δεν προσπάθησε όσο εσύ. Και περιμένεις να τον ξανα συναντήσεις σε ένα παράλληλο σύμπαν, σε μια άλλη ζωή και να επαναλαμβάνετε τον κύκλο στο άπειρο. Μαζί.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Κι ας μην τον έχεις γνωρίσει αρκετά. Τον αγαπάς, γιατί σου άνοιξε την ψυχή του χωρίς να το σκεφτεί, χωρίς να φοβηθεί, χωρίς να περιμένει κάτι – απλά γιατί ξέρει ότι είσαι στην άλλη πλευρά της γραμμής και ότι καταλαβαίνεις. Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο γιατί είναι «αλλού», γιατί σε ταξιδεύει, γιατί μπορείτε να χτίζετε μαζί όνειρα με πρώτη ύλη τις ανεξήγητα κοινές σας σκέψεις.

Μπορεί να αγαπάς έναν άνθρωπο. Και αυτός να μην το καταλάβει ποτέ. Να μη νιώσει ποτέ όπως εσύ. Η αγάπη δεν είναι απαραίτητα αμφίδρομη.

Εσύ συνεχίζεις να αγαπάς..... γιατί τελικά αγαπάς τον Άνθρωπο, το τελειότερο πλάσμα της Δημιουργίας. Τον Άνθρωπο που έχει μέσα του φως θεϊκό και δημιουργεί το σήμερα φυτώντας ελπιδοφόρους σπόρους στην απεραιτοσύνη του αύριο, γιατί κουράστηκε από τον πόνο και την καταστροφή κι επιζητά την αρμονία, την ειρήνη και την ομορφιά στον κόσμο...

Ναι !!! Αγαπάς!!! Σηκώνεις τα μάτια στον ουρανό. Είσαι ευγνώμων... Αγαπάς. Είσαι άνθρωπος και είσαι ακόμη ζωντανός.....

Ναζιμ Χικμέτ - «Για τη ζωή»

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε
Πρέπει νὰ τήνε πάρεις σοβαρά,
Ὅπως, νὰ ποῦμε, κάνει ὁ σκίουρος,
Δίχως ἀπ' ὄξω ἢ ἀπὸ πέρα νὰ προσμένεις τίποτα.
Δὲ θὰ ἔχεις ἄλλο ἀρεξ μονάχα νὰ ζεῖς.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε
Πρέπει νὰ τήνε πάρεις σοβαρὰ
Τόσο μὰ τόσο σοβαρὰ
Ποῦ ἔτσι, νὰ ποῦμε, ἀκουμπισμένος σ' ἓναν τοῖχο
μὲ τὰ χέρια σου δεμένα
Ἦ μέσα στ' ἀργαστήρι
Μὲ λευκὴ μπλούζα καὶ μεγάλα ματογυάλια
Θὲ νὰ πεθάνεις, γιὰ νὰ ζήσουνε οἱ ἄνθρωποι,
Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ποτὲ δὲ θὰ ἔχεις δεῖ τὸ πρόσωπό τους
καὶ θὰ πεθάνεις ξέροντας καλὰ
Πῶς τίποτα πιὸ ὠραῖο, πῶς τίποτα πιὸ ἀληθινὸ
ἀπ' τὴ ζωὴ δὲν εἶναι.

Πρέπει νὰ τήνε πάρεις σοβαρὰ
Τόσο μὰ τόσο σοβαρὰ
Ποῦ θὰ φυτεύεις, σὰ νὰ ποῦμε,
ἐλιές ἀκόμα στὰ ἐβδομῆντα σου
Ὅχι καθόλου γιὰ νὰ μείνουν στὰ παιδιά σου
Μὰ ἔτσι γιατί τὸ θάνατο δὲ θὰ τόνε πιστεύεις
Ὅσο κι ἂν τὸν φοβᾶσαι
Μὰ ἔτσι γιατί ἡ ζωὴ θὲ νὰ βαραίνει
πιότερο στὴ ζυγαριά.

Ναζιμ Χικμέτ - «Σαν τον Κερέμ»

Εἶναι βαρὺς ὁ αγέρας σαν μολύβι
Φωνάζω, φωνάζω, φωνάζω
Ελάτε γρήγορα σὰς φωνάζω
Νὰ λειώσουμε τὸ μολύβι

Κάποιος μου λέει
Φωτιά θὰ πάρεις ἀπ' τὴν ἴδια σου φωνή
Θα γίνεις στάχτη
Στάχτη σαν τὸν Κερέμ
Που κάηκε ἀπ' τὸν ἔρωτά του

Και ἐγὼ του λέω
Ἀς καώ, ας γίνω στάχτη σαν τὸν Κερέμ
Ἀν δὲν καώ ἐγὼ
Ἀν δὲν καεῖς ἐσύ
Ἀν δὲν καούμε ἐμεῖς
Πῶς θα γενοῦν τὰ σκοτάδια λάμψη

Κατερίνα Γώγου - «Θα ρθει καιρός»

Θα 'ρθεί καιρός που θ' αλλάξουν τα πράματα.
Να το θυμάσαι Μαρία.
Θυμάσαι Μαρία στα διαλείμματα εκείνο το παιχνίδι
που τρέχαμε κρατώντας τη σκυτάλη
– μη βλέπεις εμένα – μην κλαις. Εσύ είσ' η ελπίδα
άκου θάρθει καιρός
που τα παιδιά θα διαλέγουνε γονιούς
δε θα βγαίνουν στην τύχη
Δε θα υπάρχουν πόρτες κλειστές
με γερμένους απέξω
Και τη δουλειά
θα τη διαλέγουμε
δε θά `μαστε άλογα να μας κοιτάνε στα δόντια.
Οι άνθρωποι – σκέψου! – θα μιλάνε με χρώματα
κι άλλοι με νότες
Να φυλάξεις μοναχά
σε μια μεγάλη φιάλη με νερό
λέξεις κι έννοιες σαν κι αυτές
απροσάρμοστοι καταπίεση μοναξιά τιμή κέρδος εξευτελισμός
για το μάθημα της ιστορίας.
Είναι Μαρία – δε θέλω να λέω ψέματα –
δύσκολοι καιροί.
Και θάρθουνε κι άλλοι.
Δεν ξέρω – μην περιμένεις κι από μένα πολλά –
τόσα έζησα τόσα έμαθα τόσα λέω
κι απ' όσα διάβασα ένα κρατάω καλά:
«Σημασία έχει να παραμένεις άνθρωπος».
Θα την αλλάξουμε τη ζωή
παρ' όλα αυτά Μαρία.

Source URL: <http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/1275#comment-0>